

BIROKRĀTIJAS DŽUNGLI IZNĪCINA KONKURENCI

Saruna ar medicīnas doktori,
emeritēto zinātnieci Gunu Feldmani

CĪŅA PRET CŪKU MĒRI – CĪŅA AR VĒJDZIRNAVĀM

DDD: Jau vairākus gadus Latvijā notiek cīņa ar cūku mēri. Kad vienam no lielākajiem cūku audzētājiem šīs slimības dēļ bija jānokaup tūkstošiem cūku, jūs piedāvājat iespējamu risinājumu –

eksperimentālā kārtā izmēģināt jūsu radīto imūnpreparātu “Larifan”. Vai atbildīgās valsts institūcijas sadzirdēja šo piedāvājumu? Vai ir kāda virzība šīs idejas īstenošanai dzīvē?

Guna Feldmane: Šī ideja patlaban neko daudz nevar virzīties. Kad iepazīnāties tuvāk ar prasībām, kādas ir konkrētās slimības apkarošanai, nācās samierināties

ar ļoti striktiem noteikumiem, kas izslēdz jebkādu iespēju eksperimentēt.

DDD: Kāds konkrēti bija jūsu priekšlikums?

G.F.: Mums ir preparāts Larifan ar pretvīrusu īpašībām. Un cūku mēri izraisa tieši kāds no tās grupas vīrusiem, kurus Larifan var uzveikt. Tādēļ vērsāmies ar atklātu vēstuli Zemkopības ministrijā un Pārtikas un veterinārajā dienestā (PVD), lai informētu, ka mūsu rīcībā ir ļoti plašas pretvīrusu darbības preparāts, kurš līdz šim bijis aktīvs pret visiem pārbaudītiem vīrusiem, kādi mums ir. Mēs gribējām uzzināt, vai tas nevarētu interesēt mūsu vadošos dienestus. Piedāvājām veikt eksperimentus – līdzīgi, kā tas ir bijis līdz šim, eksperimentējot ar dzīvniekiem laboratorijās, – lai, iespējams, atrastu risinājumu kritiskajai situācijai, kādu izraisījis cūku mēris. Bet izrādījās, ka šādus eksperimentus nedrīkst

veikt, nedrīkst kavēties – visi mēra skartie dzīvnieki ir nekavējoties jāiznīcina, lai izslēgtu pat nēcīgāko iespēju slimajiem dzīvniekiem nonākt pārtikas aprītē.

Un, lai mūsu cūku audzētājus neizņemtu no visiem tirgiem un nenobloķētu cūkgaļas eksportu, nekādas tādas darbības veikt nedrīkstam.

Turpinājums 4. lpp.

TOS LIKUMUS, KO EIROPA
IZSTRĀDĀ, BIEŽI VIEN IEROSINA
LIELIE RAŽOTĀJI, NOSAKOT TĀDAS
PRASĪBAS, KĀDAS TIKAI VIŅIEM IR PA
SPĒKAM, JAU IEPRIEKŠ PĀREDZOT,
KA MAZIE NEIZTURĒS UN AIZIES
BOJĀ – LAI NEMAISĀS PA KĀJĀM. TĀ
IR NEŽĒLĪGA POLITIKA, KAS STRĀDĀ
ŠAURAS INTEREŠU GRUPAS LABĀ.

TIEKAMIES 16. MARTĀ!

16. martā, piedaloties dievkalpojumā Sv. Jāņa baznīcā, gājienā un svinīgajā ziedu nolikšanā pie Brīvības pieminekļa, atgādināsim gan valsts vadītājiem, gan pretlatviski noskaņotajiem krievvalodīgajiem, gan ārvalstu liberāļiem, ka Latvija ir latviešu valsts un latvieši vēlas būt šīs zemes saimnieki!

Latviešu leģionāru piemiņas dienas pasākumi 16. martā:

Plkst. 10.00 – dievkalpojums Sv. Jāņa baznīcā;

Plkst. 11.00 – gājiena sākums no Sv. Jāņa baznīcas uz Brīvības pieminekli, ziedu nolikšana pie Brīvības pieminekļa;

Plkst. 14.00 – piemiņas brīdis Lestenes Brāļu kapos.

Latviešu leģionāru piemiņas dienā mēs godinām latviešu zēnus un vīrus, kas cīnījās pret sarkano okupāciju un Baigā gada atkārtosanos. Pateicoties leģionāru karotprasmei, it īpaši kaujās Kurzemes cietoksnī, tūkstošiem tautiešu spēja izglābties no represijām un doties emigrācijā uz Rietumiem. Kuriozi, bet starp viņiem ir arī vairāki 16. marta pretinieki – piemēram, Vaira Viķe-Freiberga – un viņu vistuvākie radinieki.

Neveiktā DDD procesa, kā arī varnešu nožēlojami glēvās attieksmes dēļ 16. marts jau sen vairs nav tikai pagātnes varonības godināšana. Šī ir latviešu nacionālā spīta diena, kad gājiena dalībnieki apliecina vēlēšanos pabeigt to, par ko cīnījās latviešu leģionāri, – atbrīvot Latviju no Krievijas okupācijas paliekām.

Veltīts Latvijas dēliem leģionā

Karš sen ir beidzies?
Bet varbūt ne visiem?
Ilgi sāpēs rētas,
Kuras neaizdzīst?
Vientuļas varbūt
Ir daudzas
Vēl dzīvas mātes,
Kuras domā – kamdēļ krita dēls?
Daudz gadu pagājuši...
Bet mātēm sirdis smeldz,
Sapņos vēl joprojām dēlus redz.
Purvus tie ar daudziem
Savas tautas dēliem dus –
Nav tiem pieminēklis celts,
Sen satrunējis krusts.

Ivars Silazieds
Ventspilī

Redīsiņu filozofija

A.V.Gremze

Savulaik ar redīsiem un redīsiņiem tika salīdzināti mūsu tautieši, kuriem kā ģenētiskais mantojums līdzī nesekoja tautiskā pašapziņa, nacionālais pašlepnums un patriotisms. Viņi pēc vajadzības spēja būt dedzīgi kristieši vai ateisti, skauti, mazpulcēni vai pionieri un komjaunieši – pat tādi, kas no godīga darba darītāja bez mazākiem sirdsapziņas pārmetumiem piesienas laupītāju, blēžu un primitīvu zagļu ideoloģijas paudējiem.

POSTOŠĀS OKUPĀCIJAS SEKAS UN TO NELIKVIDĒŠANA TIKAI TURPINA IZPOSTĪT PILNĪGI VISUS PAMATUS, UZ KURIEM LATVIEŠU TAUTA AR SAVU ATBAIDOŠO BILANCI IR IZDŽĪVOJUSI LĪDZ ŠAI DIENAI. ŠO SITUĀCIJU VĒL VAIRĀK NOSTIPRINA LIBERĀLBOĻŠEVISTISKĀ IDEOLOĢIJA.

Nevar apgalvot, ka atsevišķi šādi piemēri nebūtu iespējami jebkurā valstī vai tautā, bet tas, ka postošās parādības neizbēgami uzliesmo ar katastrofālām sekām okupācijas un terora apstākļos, neprasās ne pēc kādiem pierādījumiem. Vēl jo vairāk, ja tautas dzīvesveida un tikumiskais, tūkstošgadu uzkrātais mantojums tiek sagrauts ar brutālu teroru sistematiskā daudzu gadu periodā, kas pārklāj vairākas paaudzes. Tad rezultātā izveidojas sabiedrība, kas šo “redīsiņa filozofiju” jau ir pieņēmusi par pašsaprotamu dzīvesveidu – savai individuālajai izdzīvošanai. Ja šāds noskaņojums pārņem sabiedrības lielāko daļu, tad jebkuri likumi, to labojumi, reformas, referendumu, protestu, vēlēšanas vairs neko nespēj grozīt. To spilgti pierāda 4. maija režīms.

Postošās okupācijas sekas un to nelikvidēšana tikai turpina izpostīt pilnīgi visus pamatus, uz kuriem latviešu tauta ar savu atbaidošo bilanci ir izdzīvojusi līdz šai dienai. Šo situāciju vēl vairāk nostiprina liberālboļševistiskā ideoloģija, kas nāk pie mums ar pilnīgi svešiem, es teiktu, cionistiskiem dzīves uzskatiem un tiek kultivēta kā neapstrīdama patiesība. Bez kādām pretrunām un iebildumiem to pasniedz par demokrātijas paraugstundu.

Tiem, kas ir pārdzīvojuši smagos okupācijas gadus un nav zaudējuši savu nacionālo pārliecību, tas viss ir ļoti pazīstams ar savu cinismu un divkosību. Tikai tēlojot redīsiņu, var runāt vienu un darīt pilnīgi pretējo... Lai to nesajustu, ir jābūt ļoti aprobežotam vai arī pašlabuma azartā iekritušam.

Kad cilvēks ir atbrīvojies no visa, kas saistās ar atbildību pret savu tautu un valsti, tikai tad, pēc liberāļu uzskatiem, viņš var justies “brīvs”. Izņemot pašam pret sevi, nekādu citu pienākumu nav – ja nu vienīgi nepatīkamais uzdevums šād un tad notēlot patriotu. Tieši to līdz šim ir darījuši visi mūsu prezidenti. Vai es kaut ko pārspīlēju?

To, ka ir iespējams veselās, pat nesalīdzināmi lielākas tautas nozombēt līdz dresētu dzīvnieku līmenim, mēs esam piedzīvojuši pārpārēm... Turklāt nepiedodami daudzi ir kļuvuši par visistākajiem savas zemes un tautas nodevējiem – ar paša gribu vai pret paša gribu. Bet attaisnojuma tam nav.

Glēvā pakļaušanās svešām, tautas dvēseli postošām sērgām kļūst jo dienas, jo agresīvāka. No šīs kaites iedzīvojas nodevēji un rūdīti blēži – kopā ar redīsiņiem zem lozunga: “Man vienlīga vīss!”...

LATVIEŠU VARONĪBAS DIENA

Andris Balcers

Vīru kopas “VILKI” dalībnieks

Latviešu leģiona dienu Latvijā plašāk sāka svinēt 1990. gadā ar gājienu uz Brāļu kapiem. Gājiens uz Brīvības pieminēkli notiek kopš 1993. gada.

Laika posmā no 1998. gada līdz 2000. gadam Latviešu leģiona diena bija iekļauta oficiāli atzīmējamu dienu sarakstā. Pagaidām, nezinot vai neizprotot savas tautas vēsturi, vai glēvuma iespaidoti, mūsu likumu lēmēji kavējas atjaunot šīs dienas pilnīto statusu.

Šodien, kad pašu leģionāru paliek arvien mazāk, ir svarīgi, soļojot ar viņiem plecu pie pleca pie Brīvības pieminēkļa, pārņemt stafeti, lai arī turpmāk ik gadu šajā datumā godinātu LATVIEŠU LEĢIONĀRU VARONĪBU.

Ir dzirdēts viedoklis, ka Otrā pasaules kara varoņus – latviešu leģionārus – un citu karu dalībniekus varētu pieminēt 11. novembrī. Diemžēl tā domā arī mūsu eksprezidente V.Viķe-Freiberga, lai gan pati, līdzīgi daudziem citiem simtiem tūkstošu latviešu bēgļu, pateicoties latviešu leģionāru sīkstumam un kaujas spējām visās sešās uzvarētajās

Kurzemes cietokšņa lielkaujās, paglābās no okupantu varmācības. Šāda mūsu karavīru daudzo uzvaru reducēšana līdz vienai svētku dienai ir nepieļaujama. Tas radītu sajukumu vēsturisko notikumu izpratnē. Turklāt ne tikai jauniešiem, jo jau patlaban uz jautājumu, kas ir Lāčplēša diena, nereti izskan visai kuriozas atbildes. Tomēr būtiskākais – izvairoties no 16. marta svinēšanas, mēs glēvi nododam savus karavīrus, viņu izcīnīto Latviju, savu sirdsapziņu.

Citas tautas, kurām nav tādu militāru panākumu, savus varoņus nekautrējas glorificēt un

skaidri un patiesi, lai latviešu tauta un arī nelatvieši saprot, kas ir Latvija un kam tā pieder un piederēs nākotnē. Ja turpinām manipulēt ar kaut kādām puspatiesībām un ļaujam svešautiešiem nez uz ko cerēt, tas ir nedrīgi arī pret tiem, kas te dzīvo. **Ja gribam patiesu brīvību, ir jā-saka patiesība.** Daudzi latvieši man ir prasījuši, kā mums atgūt brašumu, kareivīgumu, saimnieka apziņu? Ir jāaug! Jāaudzina jaunā paaudze – viņi būs mūsu zemes saimnieki. Lūk, 16. marta gājiens uz Brīvības pieminēkli un ziedu nolikšana ir saimnieka apziņas parādīšana.

ŠODIEN, KAD PAŠU LEĢIONĀRU PALIEK ARVIEN MAZĀK, IR SVARĪGI, SOĻOJOT AR VIŅIEM PLECU PIE PLECA PIE BRĪVĪBAS PIEMINĒKĻA, PĀRŅEMT STAFETI, LAI ARĪ TURPMĀK IK GADU ŠAJĀ DATUMĀ GODINĀTU LATVIEŠU LEĢIONĀRU VARONĪBU.

viņu pieticīgākos varoņdarbus bieži pat pārspilē.

Turpretī mēs pamatoti varam lepoties ar to, ka latviešu karavīri jau no seniem laikiem ir parādījuši visizcilākos sasniegumus daudzos un dažādos karalaukos. Tādēļ atliek vien godprātīgi, ar pateicību godināt savu karavīru veikumu tieši tajos datumos, kad tas ir noticis, vai arī datumos, kuros paši šo notikumu dalībnieki izraudzījušies kā atzīmējamo dienu. Tā mēs smelsim spēku no tēvu un sentēvu mantojuma un ar paceltu galvu un taisnu muguru būsīm saimnieki savā dzimtajā zemē.

Ja tagad ir neatkarīga, brīva valsts, tad par visu ir jārunā

Lai atgādinātu sev un draugiem, ka mēs esam sabiedrotie, nevis aizstāvamie, un vienlaikus brīdinātu iespējamos agresorus, es uzskatu, ka Kurzemes cietoksnī, Lestēnē, šosejas malā jāuzceļ pieminēklis – piemēram, liela zobena veidolā, kura šķērsi piecās valodās jāiekaļ vārdi līdzīgi kā pieminēkli pie Verdenas:

“TĀLĀK VIŅI NETIKA!
ДАЛЬШЕ ОНИ
НЕ СМОГЛИ ПРОЙТИ!
SIE KONNTE
NICHT WEITER GEHEN!
THEY COULD
NOT MOVE FURTHER!
ILS NE POUVAIENT PAS
ALLER PLUS LOIN!”

Mans aicinājums 16. martā

Aicinu visus latviešu tautas patriotus piedalīties 16. marta gājienā Rīgā!

Ar savu klātbūtni parādisim godu latviešu leģionāriem, kas cīnījās par Latvijas valsts un latviešu tautas brīvību, un paudisim protestu pret neveikto DDD. Mūsu – latviešu – cīņa vēl nav galā!

Verners Cinis
Kanādā

16. marts ir diena, kad pieminēt un godināt latviešu leģionārus – tos, kas cīnījās un krita kaujās ar cērību par latviešu brīvību.

Biedrība “Latvietis” aicina pieminēt un godināt leģionārus un 16. martā pievienoties gājienu uz Brīvības pieminēkli vai individuāli nolikt ziedus.

Biedrība “Latvietis”

Šogad 16. marts – kā tautas un nevis kādas partijas privātais pasākums....

Lai neatkārtotos pagājušā gada scenārijs no VL vadības puses, ir pieteikts tautas rīkots, leģionāru cīņu atceres gājiens. Ar savu klātbūtni pagodinās citu valstu ieroču brāļi... Leģionāru cīņu pret sarkano mēri turpina viņu dēli, mazbērni, jo pamatā pie varas Latvijā ir tie paši boļševiki un to līdzskrējēji, par “zilo mēri” nemaz nerunājot.

Tiekamies 16. martā pie vecā Okupācijas muzeja, pulcēšanās sākums plkst. 9.30.

Vienoti Latvijai, cīņai sveiks!

Igors Šiškins

Ar Tēvzemes mīlestību sirdīs!

Atklāts aicinājums
Ministru prezidentam
Mārim Kučinskim

Ministru prezidenta k-gs,

kā bijušais valmierietis bijušo valmierietu aicinu Jūs un aizsardzības ministru piedalīties 16. martā leģionāriem veltītajā dievkalpojumā un noliekt galvu pie BRĪVĪBAS PIEMINĒKĻA!

NEATBALSTIET koreniešus un Krievijas propagandas līdzekļus, bet domājiet par MŪSU LATVIJU ! Nedodiet tiem iemeslu sēt naidu un apmelojumus pret cilvēkiem, kuri gāja cīņās ar TĒVZEMES MĪLESTĪBU SIRDĪS!

Tiksimies, Kučinska un Bergmaņa kungi, 16. martā!

Ar cieņu

Valters Rudzītis

Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks

Tieslietu ministrijas DZIĻĀ ATVILKTNE

Jau vairākkārt esam rakstījuši par mistiski dziļajām Ministru kabineta atvilktnēm, kurās ir pazudusi, piemēram, Saeimas pieņemtā Deklarācija par Latvijas okupāciju. Viss ir kluss, un šis jautājums netiek cilāts, jo par noglabāto deklarāciju “augstajās” aprindās nav pieņemts runāt... Tomēr, papētot šo fenomenu tuvāk, atklājas, ka viss izskatās vēl neglītāk, jo informācija par būtiskiem Saeimas pieņemtajiem tiesību aktiem iesprūst pašas Nacionālās apvienības kūrētās Tieslietu ministrijas atvilktnē... Lai piedod tie, kuriem nepatīk šāda kritika, tomēr laikraksts “DDD” centās noskaidrot neizprotamās parādības cēloņus, nosūtot atbildīgajām personām attiecīgu iesniegumu, uz kuru atbildes vēl tiek gaidītas.

IESNIEGUMS

Tieslietu ministram Dzintaram Rasnačam
Tieslietu ministrijas valsts sekretāram Raivim Kronbergam
VSIA “Latvijas Vēstnesis” valdes priekšsēdētājam Dainai Ābelei

Par Saeimas pieņemto deklarāciju neesamību tiesību aktu vietnē “Likumi.lv”

Tiesību aktu vietne “Likumi.lv” ir radīta saistībā ar Latvijas Republikas Satversmes 90. panta “Ikvienam ir tiesības zināt savas tiesības” īstenošanu, jo tikai persona, kas zina savas tiesības, spēj tās efektīvi īstenot un aizstāvēt nepamatota aizskārums gadījumā. Šo vietni uztur un attīsta Latvijas Republikas oficiālais izdevējs – valsts uzņēmums “Latvijas Vēstnesis”, kura kapitāldaļu turētāja ir Tieslietu ministrija. Kā zināms, “Likumi.lv” atrodas vispameklētāko Latvijas interneta vietņu sarakstā, tādēļ tā pilda būtisku informatīvu lomu.

Saeima ir pieņēmusi vairākas deklarācijas, kas vērtējamās kā spēkā esoši konstitucionāli akti. Un, proti:

- 1) 1996. gada 22. augustā tika pieņemta **Deklarācija par Latvijas okupāciju**;
- 2) 1998. gada 29. oktobrī Saeima pieņēma **Deklarāciju par latviešu leģionāriem Otrajā pasaules karā**;
- 3) 2005. gada 12. maijā tika pieņemta **Deklarācija par Latvijā īstenotā Padomju Sociālistisko Republiku Savienības totalitārā komunistiskā okupācijas režīma nosodījumu**.

Šajās deklarācijās ir noteikti būtiski Latvijas valdības pienākumi, kas, starp citu, netiek pildīti. Alegorijās runājot, tās ir ieliktas dziļajās Ministru kabineta atvilktnēs, un pat tieslietu ministrs un Tieslietu ministrijas valsts sekretārs neizrāda nekādu aktivitāti šo deklarāciju aktualizēšanā.

Diemžēl alegorija par dziļajām atvilktnēm nav tālu no patiesās ainas. Un, proti, kaut gan vietnē “Likumi.lv” ir publicētas pārējās Saeimas deklarācijas, piemēram, Deklarācija par pilsoniskās sabiedrības attīstību Latvijā un sadarbību ar nevalstiskajām organizācijām, tomēr trīs iepriekš minētie tiesību akti “Latvijas Vēstneša” uzturētajā interneta vietnē nav atrodami. Šāda selektīva attieksme neliecina par tiesiskumu mūsu valstī.

Nemot vērā neslavas celšanu un aiziotāžu, kas katru gadu izskan par Latviešu leģionāru gājienu 16. martā, ir absolūti nepieciešama ērta un viegla pieeja Deklarācijai par latviešu leģionāriem Otrajā pasaules karā, ar kuru Saeima ir noteikusi valdībai pienākumu:

- 1) prasīt no okupētājvalstīm un to tiesību pārņēmējām valstīm, lai tās saskaņā ar starptautisko tiesību normām samaksātu Latvijas pilsoņiem, to ģimenes locekļiem un mantiniekiem kom-

pensācijas par zaudējumiem, kas viņiem radušies sakarā ar prettiesisku mobilizāciju okupētājvalstu armijās;

- 2) rūpēties par latviešu karavīru goda un cieņas aizskārums novēršanu Latvijā un ārzemēs.

Tikpat vajadzīga ir arī Deklarācijas par Latvijas okupāciju un Deklarācijas par Latvijā īstenotā Padomju Sociālistisko Republiku Savienības totalitārā komunistiskā okupācijas režīma nosodījumu publicēšana, jo šie dokumenti nosaka Latvijas okupācijas seku novēršanai un valsts neatkarības ilgtermiņa nodrošināšanai nepieciešamos mērķus un uzdevumus. Turklāt ikvienam Latvijas pilsonim ir tiesības vienkāršā veidā uzzināt par, piemēram, Ministru kabinetam uzdotajiem pienākumiem šajā sakarā.

Minēto Saeimas deklarāciju nepublicēšana, mūsaprāt, liecina par prettiesisku bezdarbību, politisku neieinteresētību okupācijas seku likvidēšanā, 16. marta pasākumu dalībnieku aizstāvēšanā un par izvairīšanos radīt iespēju ikvienam pilsonim ērti piekļūt šiem tiesību aktiem, lai uzzinātu deokupācijas un dekolonizācijas konstitucionālo pamatojumu. Īpaši neglītu nokrāsu šis fakts iegūst, zinot, ka Tieslietu ministriju jau daudzus gadus ir vadījuši un vēl joprojām vada Nacionālās apvienības pārstāvji, kuriem acimredzot ir vienalga, cik viegli vai grūti ir pieejamas konkrētās deklarācijas, nemaz nerunājot par to izpildes aktualizēšanu.

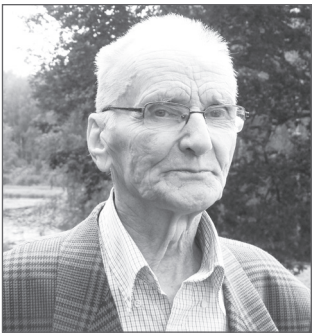
Tādēļ pieprasām:

- 1) **sniegt argumentētu atbildi, kādēļ tiesību aktu vietnē “Likumi.lv” nav publicētas šādas Saeimas deklarācijas: “Par Latvijas okupāciju”, “Par latviešu leģionāriem Otrajā pasaules karā”, “Par Latvijā īstenotā Padomju Sociālistisko Republiku Savienības totalitārā komunistiskā okupācijas režīma nosodījumu”;**
- 2) **publicēt iepriekš minētās deklarācijasvietnē “Likumi.lv”.**

Biedrības “Latvijas Nacionālā fronte” un laikraksta “DDD” redakcijas vārdā
Līga Muzikante

FRIZŪRA JEB MIZAS, MIZAS, MIZAS

LU profesors Andris Ambainis uz “Latvijas Avīzes” (10.01.2017.) uzdoto jautājumu: **“Tāpat arī turpmāk mums jābaidās no sliktiem cilvēkiem, nevis no ļaunām tehnoloģijām?”** – atbild: **“Jā gan.”**

Andrejs Lucāns

Burtniekos

Šo atcerējos, nākamajā dienā lasot žurnālista Māra Antoneviča sarunu ar Eiropas Parlamenta deputātu Arti Pabriku. Atbildēs uz žurnālista jautājumiem un norādēm deputāts izplūst tukšvārdībā – par un pret skaidrojumos, pamatojot norīšu cēloņsakarības ar subjektīvām sajūtām: “Migrācija ir bijusi vienmēr...”; “...cilvēki meklē vainīgos...”; “...šobrīd mēs atrodamies nevis pārmaiņu priekšā, bet pārmaiņu vidū”; “Junkeru kritizēt ir “grūtāk”, ja pats tur esi iekšā”; “esošā elite nespēj rast sev aizvietotājus”; “Junkers tika ievēlēts kā kompromisa variants.”

“Tas pats notiek arī Latvijā. Populisti spēj uzrunāt lielu sabiedrības daļu, bet problēma ir tā, ka viņi nevis piedāvā iet uz priekšu, bet iet atpakaļ – meklē patvērumu vērtībās, kas kādreiz cilvēkiem **deva drošības sajūtu, piemēram, nacionālā valstī**, izolacionismā vai, piemēram, labklājības valsts modeli, kas vairs nedarbojas. Taču jāsaprot, ka otrreiz tajā pašā upē iekāpt nevar.” Ar Eiropas ārējo robežu stiprināšanu “viss iet pareizā virzienā”, bēgļiem “ir izvēle – vai nu palikt te un integrēties, vai arī doties tur, kur viņi uzskata par labāku. Viņi ir brīvi cilvēki... Jautājums ir – vai mēs vēlamies Latvijā redzēt kādu ārvalstu darbaspēku, vai ne... Un te mēs varam atcerēties Kārli Ulmani – latviešiem patīk viņu atcerēties kā labu saimnieku, bet nevajag aizmirst, ka viņa laikā Latvijā ieradās tūkstošiem viesstrādnieku.” – “Vai tas rada draudus nacionālajai identitātei?” – “Precīzi. Tāpēc jārada integrācijas iespējas un piedāvājums, lai šādi draudi nerastos”...

Runājot par “Vienotības” likteni, deputāts atsaucās uz veco teicienu: “Jākāp ārā no ierakumiem... Es noteikti esmu gatavs piedalīties, būt aktīvs un nebaidos kļūdīties... Drošība un labklājība – tie ir divi galvenie Latvijas politikas mērķi.”

Kur ir šī deputāta atbilžu kodols? Mizas, mizas un mizas – gluži kā sīpolam. Deputāta Arta Pabrika būtību raksturo kāda viņa atbilde par okupācijas seku likvidēšanu laikā, kad viņš vēl bija ārlietu ministrs. Tajā viņš atsaucās uz Ženēvas konvenciju: “Jā, Ženēvas konvencija to nosaka... Tomēr, **manuprāt**, mēs nevaram pieprasīt šai iedzīvotāju daļai izbraukt no Latvijas. Ženēvas konvencija varētu noderēt, lai to starptautiski izmantotu kā argumentu Latvijas pozīciju stiprināšanai. **Un tad uzsvērt: mēs šajā jautājumā piekāpjamies, taču tā ir mūsu brīva vēlme un griba, nevis tāpēc, ka kāds to drīkstētu uzspiest.**” (“Liesma”, 21.09.2004.).

Atsaukšanās uz neiespējamību iekāpt tajā pašā (nacionālās pašapziņas un atbildības pret latviešu tautu un Latvijas valsti) upē ir demagoģija, ja upes krasti vēl ir tie paši vai nedaudz izmainījušies. Tāpat demagoģija un tukšvārdība ir apgalvot, ka nav iespējams atgriezties savu priekšteču mājās pat tad, ja no tām vairs tikai krās-matas palikušas, vai ka nav iespējams ieinteresēt jauno paaudzi atgriezties savā tēvzemē. Par paraugu varētu ņemt Kārli Ulmani. **Viss ir izšķiroši atkarīgs no Saeimā un Eiroparlamentā ievēlēto deputātu, Latvijas valsts vadītāju un, protams, par tiem balsojušo vēlēto stājas, neatlaidības un nelokāmības.**

No intervijas visuzrunājošākais bija deputāta matu sakārtojums. Par to patiesa pateicība frizierei(-im)!

NENODOD

Tēvu zemi nenodod –
Tu uz viņas pleciem turies;
Dēlu slava, meitu gods,
Vedīs nebūtībai garām.

Tēvu zemi nenodod –
Tu no viņa spēka smelies;
Tīru, baltu gaismas lāsi,
Lai tu pastāvētu – cīnies!

Tēvu zemi nenodod –
Naida varai pretim stāvi;
Ienaidnieku tumsas barām,
Kas ik brīdi vēl tev nāvi.

Tēvu zemi nenodod –
Sargi viņai cirstās rētas!
Nodevība pašam sāpēs;
Simtiem gadu bērnos sēta.

V.M. Jēkabsone

BIROKRĀTIJAS DŽUNGLI IZNĪCINA KONKURENCI

Turpinājums no 1. lpp.

Guna Feldmane: Ir skaidrs, ka jāsāk no cita gala – jāatrod laboratorijas, kas nodarbojas ar vakcīnu radīšanu, kur piedāvāt šādu preparātu. Tikai ļoti drošos laboratoriskos apstākļos drīkst noskaidrot, vai šūnu līmenī vīrusu ietekmē mūsu piedāvātais preparāts. Diemžēl mums šādas laboratorijas nav un arī nebūs. Tās ir ļoti specializētas un drošas laboratorijas, kuru izveidei nepieciešami ļoti lieli līdzekļi. Pasaulē ir dažas laboratorijas, kuras varētu veikt šādus eksperimentus, bet diemžēl tām nav informācijas par mūsu izstrādāto preparātu.

Informatīvo darbu vajadzētu veikt valstij, piedāvājot Latvijas zinātnieku izstrādāto pretvīrusu preparātu, kas līdz šim ir pierā-

apkarošanā netiek veikti ar domu, lai zemnieki būtu spiesti nokaut visas cūkas, tādējādi iznīcinot šo tautsaimniecības nozari. Kā jūs uzskatāt, vai tiešām līdz šim nav bijis iespējams atrast tam pretlīdzekli? Cūku mēris ir skāris ne tikai Latviju, bet arī mūsu kaimiņvalstis.

G.F.: Jā, šī slimība skārusi daudz valstis un iet tikai plašumā. Mēģinājumi radīt vakcīnas noteikti ir bijuši, jo tā ir parastā taktika cīņā ar šādām slimībām. Diemžēl dažiem vīrusiem ir ļoti grūti atrast efektīvas vakcīnas, jo tie ļoti strauji mainās un kļūst izturīgi pret konkrēto vakcīnu. Vīrusu izmaiņas ir nebeidzams process, uz kuru nevar pāspēt pietiekami ātri reaģēt. Tas attiecas arī uz šo cūku mēri, kam

Manuprāt, valstij būtu jāsniedz jums atbalsts, lai pētījumi *Larifan* izmantošanai būtu pēc iespējas plašāki. Galu galā ik pa laikam dzirdam, ka Latvijai vajadzīgs savs veiksmes stāsts, ka ekonomiskās izaugsmes pamats jāmeklē intelektuālajā sfērā.

G.F.: Jā, *Larifan* ir intelektuāla procesa produkts, kuram ir liels potenciāls. Esam par to runājuši ar ļoti daudzām dažāda līmeņa amatpersonām, esam dzirdējuši uzslavas un apliecinājumus, ka preparāts Latvijai būtu vajadzīgs, taču tālāk par runām neesam tiekuši. Viss apstājas pie naudas trūkuma. Mēs, zinātnieki, varam radīt produktu, bet tā tālākai attīstībai ir nepieciešama liela nauda, kuru valsts nevar sniegt. Protams, ir iespēja pārdoties kādiem ārzemniekiem, bet tad mums būs jātērē liela nauda, lai no viņa iegādātos šo produktu.

Līdz šim visatsaucīgākā ir bijusi Latvijas Investīciju un attīstības aģentūra (LIAA). Ar tās atbalstu esam piedalījušies dažādās pasaules izstādēs un tirdzniecības misijās. Esam izbraidējuši Tālos Austrumos, informējot par sevi. Eiropas zāļu tirgū diemžēl nevaram iekļūt, tādēļ meklējam apkārtceļus *Larifan* izmantošanai. Esam radījuši kosmētiskos produktus ar *Larifan*, cerot nopelnīt naudu, lai veiktu tālākus klīniskos pētījumus – tādus pētījumus, kādus pieprasa Eiropa. Ja mums izdotos šī iecere, preparāts iekļūtu Eiropas zāļu tirgū, kas jau ir pilnīgi jauns līmenis tā izmantošanai.

ZĀLES PRET VĒZI

DDD: Ja pareizi saprotu, tad "*Larifan*" varētu veiksmīgi izmantot arī vēža ārstēšanā?

Guna Feldmane: Jā, tā arī ir viena no *Larifan* funkcijām. Ir jāatceras vēsture, kā tapa gan *Rigvir*, gan *Larifan*. Jau no paša sākuma *Rigvir* tika radīts kā pretvēža preparāts, bet *Larifan* – kā pretvīrusu. Bet, tā kā man vienmēr ir bijusi interesei un vēlme darboties onkoloģijā, tad pārbaudīju *Larifan* arī pie ļaundabīgajiem audzējiem. Jau pagājušajā gadā simtā onkoloģijas klīnikā veicām plašus izmēģinājumus, saņemot no ārstiem labas atsauksmes. Kad vajadzēja *Larifan* reģistrēt mūsu Zāļu reģistrā, izlēmām, ka tas jāreģistrē kā pretvīrusu, nevis onkoloģiskais preparāts, jo onkoloģijā mums bija par maz klīnisko datu un bija paredzams arī ķīmijterapietu pretestība.

DDD: Droši vien zāļu ražotāju tirgū ir ļoti grūti ielauzties – tur valda, tālāini izsakoties, mafijas likumi...

G.F.: Ir milzīga konkurence. Tas ir kaut kas nopietns, un tur ir milzu pretestība. Mums arī nebija tik daudz klīniskās pieredzes, lai pieteiktu *Larifan* kā pretvēža preparātu. Profesores Mucenieces laboratorija, kas radija *Rigvir*, strādāja tikai onkoloģijā, bet atšķirībā no mūsu preparāta *Rigvir* nebija paralēlo īpašību, kādas ir *Larifan*.

TĀ IR NEŽĒLĪGA POLITIKA, KAS STRĀDĀ ŠAURAS INTEREŠU GRUPAS LABĀ. DIEMŽĒL SOLĪTĀ GODĪGĀ KONKURENCE IR NORAKTA BIROKRĀTIJAS DŽUNĢĻOS.

Mēs sapratām, ka labāk likt uzsvāru uz *Larifan* pretvīrusu īpašībām nekā riskēt ar onkoloģiju, kur mūs ātri var aprīt. Bet, neskatoties uz to visu, mēs tomēr kopā ar profesori Muceneci izstrādājām programmu, lai kombinētu abus preparātus. Un likās, ka rezultāti bija labi, taču mums pietrūka gan laika, gan iespēju, lai pierādītu efektivitāti atbilstoši ES prasībām.

LARIFAN – VAIROGS PRET VĪRUSIEM

DDD: Vai varat vienkāršos vārdos paskaidrot lasītājiem, kas tad īsti ir "*Larifan*"?

Guna Feldmane: *Larifan* ir bioloģiskas izcelsmes produkts – dubultspirāliskas RNS (ribonukleīnskābes) preparāts, kuram piemīt tādas bioloģiskās īpašības, kas var apturēt organisma vīrusu vairošanos. Šīs grupas preparāti iedarbojas uz vīrusa vairošanās etapiem, kas visiem vīrusiem noris ļoti līdzīgi. Ar to arī ir izskaidrojams plašais pretvīrusu darbības spektrs.

Papildus tam ir jāmin *Larifan* imūnmodulējošā darbība, kas nozīmē, ka nukleīnskābes iekļūšana organisma šūnā izraisa daudz dažādu imūnvielu veidošanos.

DDD: Lai pasargātu šūnu no iespējamā vīrusu uzbrukuma?

G.F.: Lai stiprinātu organismu un paaugstinātu katram organisma piemērotības dabiskās aizsargspējas. Līdzīgi kā imūnterapijā, arī onkoloģisko slimību ārstēšanā *Larifan* aktivizē organisma dabiskās aizsargspējas, papildus sniedzot imūno palīdzību.

Audzējs aug tādēļ, ka tā šūna ir iemācījusies maskēties un izvairīties no normālajiem imūnmehānismiem. *Larifan* šo audzēja šūnu, kas maskējās un izliekas par savējo, pārveido tā, ka imūnsistēma to var atpazīt un līdz ar to likvidēt, novēršot slimības tālāku attīstību. Paraleli šim atmaskošanas procesam *Larifan* padara aktīvas uzbrucējšūnas, kuras organismā veic imunoloģisko uzraudzību.

DDD: Tātad *Larifan* spēj atmaskot ļaundabīgās šūnas, kas var izraisīt vēzi, bet uzbrucējšūnas, kas audzēju iznīcina, padara agresīvākas?

G.F.: *Larifan* palīdz organismā uzturēt dabisko cīņu pret vīrusiem un audzējiem. Tas ir imūnmodulējošais efekts, kas pastiprina imunitāti tādā virzienā, ka tā pati spēj cīnīties pat ar ļaundabīgo audzēju augšanu.

DDD: Vai *Larifan* var izmantot kā profilakses līdzekli gribas laikā?

G.F.: Noteikti. Viens no izpla-

titākajiem mūsu produktiem ir "*Larifan* ziede", kuru iesaku lietot pirms gripas un gripas epidēmijas periodos. Ir jāapstrādā deguna gļotāda, kas ir vīrusu infekcijas ieejas vārti. *Larifan* aktivizē deguna gļotādas šūnas, lai tās spētu turēties pretī un nobloķēt vīrusu, vēl pirms tas ir iekļuvis organismā. *Larifan* lūpu zīmulis savukārt neļauj attīstīties herpes un citiem vīrusiem. Pieejamas arī *Larifan* zobu pastas un mutēs dobumā smidzināmi līdzekļi. Šobrīd strādājam arī pie citu *Larifan* formu izstrādes, piemēram, losjona pret saules apdegumiem, kas iedarbina šūnu atjaunošanās procesu. Arī mājsaimniecībai to der turēt pa rokai, jo, ja ir iegūts kāds apdegums, uzmērējot *Larifan*, neattīstās tūlznas.

EIROPAS SAVIENĪBA AR VIENU ROKU DOD, AR OTRU – ATŅEM

DDD: "*Larifan*" izmantošanai ir patiesi plašas iespējas. Vai tiešām Eiropas Savienībā nav intereses par šiem izstrādājumiem?

Guna Feldmane: Lai iekļūtu Eiropas tirgū ar *Larifan* kā medicīnas preparātu, ir nepieciešami klīniskie pētījumi, kuru veikšanai mums nav naudas. Visu laiku ceram, ka atradīsies kāds Eiropas projekts, kas mums varētu kaut kā palīdzēt. Mēs ļoti daudz eksportējam savus produktus – visvairāk tie iet uz Gruziju un Turkmēnistānu. Piedalījāmies izstādēs Singapurā, Malaizijā, Indonēzijā, Vjetnamā un Honkongā, tikko bijām arī Dubajā. Cenšamies informēt par *Larifan* iespējami plašāku sabiedrību, bet viss notiek tik lēni, ka šobrīd mūsu galvenais uzdevums ir noturēties, lai sagaidītu iespējamus informatīvā darba rezultātus.

DDD: Valsts amatpersonas apgalvo, ka Eiropas Savienība mums iedevusi lielas iespējas attīstīties, bet man liekas, ka tikpat daudz tā ir arī mums atņēmusi, ierobežojot ar nesamērīgi striktu birokrātiju.

G.F.: Jā, tieši tā tas arī ir. Visbiežāk visu bremsē maz pamatota birokrātija. Un tā ir briesmīga birokrātija. Tos likumus, ko Eiropa izstrādā, bieži vien ierosina lielle ražotāji, nosakot tādas prasības, kādas tikai viņiem ir pa spēkam, jau iepriekš paredzot, ka mazie neizturēs un aizies bojā – lai nemaisās pa kājām. Tā ir nežēlīga politika, kas strādā šauras interešu grupas labā. Diemžēl solītā godīgā konkurence ir norakta birokrātijas džungļos.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

DIEMŽĒL DAŽIEM VĪRUSIEM IR ĻOTI GRŪTI ATRAST EFEKTĪVAS VAKCĪNAS, JO TIE ĻOTI STRAUJI MAINĀS UN KĻŪST IZTURĪGI PRET KONKRĒTO VAKCĪNU. VĪRUSU IZMAIŅAS IR NEBEIDZAMS PROCESS, UZ KURU NEVAR PASPĒT PIETIEKAMI ĀTRI REAĢĒT. TAS ATTIECAS ARĪ UZ ŠO CŪKU MĒRI, KAM VAKCĪNAS MEKLĒ JAU SEN.

dijis savu efektivitāti cīņā ar plaša spektra vīrusiem. Tas, manuprāt, būtu pareizais ceļš. Bet šobrīd mums šīs sērgas apkarošana ir tik radikāla, ka nav laika un iespējas kaut ko eksperimentēt. No atbildīgajām valsts institūcijām saņēmām padomu vērsties pie Pārtikas drošības, dzīvnieku veselības un vides zinātniskā institūta "Bior", kas nodarbojas ar līdzīgiem eksperimentiem un zina, kādi kontakti būtu pieejami. Šajā institūtā saņēmām apliecinājumu, ka iespēju robežās viņi šo informāciju piedāvās atbilstošām institūcijām, taču tas nenotiek tik ātri.

DDD: Kāds droši vien jautās, kādēļ laikraksts "DDD" interesējas par šo problēmu. Taču, vērojot kopējo valsts politiku, mūsu lasītāji izteikuši minējumus, ka zinātniski pētījumi šīs slimības

vakcīnas meklē jau sen. Diemžēl līdz šim visi mēģinājumi bijuši neveiksmīgi. Ja runājam par mūsu preparātu *Larifan* – tādu faktiski nav daudz. *Larifan* no citiem pretvīrusu preparātiem atšķiras ar ļoti plašu pretvīrusu darbības spektru, respektīvi, tas iedarbojas uz dažādiem vīrusiem – iespējams arī uz tiem, kas izraisa cūku mēri. Turklāt tam piemīt vēl citi imunoloģiskie mehānismi, kas arī izskaidro tā plašo darbību. Bet, kā jau teicu, Eiropas zinātniskie institūti preparātu *Larifan* nepazīst, tādēļ nav veikusi nekādus izmēģinājumus, lai atrastu tam vislabāko pielietojumu.

DDD: Jūs par saviem līdzekļiem, protams, nevarat izveidot laboratoriju, kur veikt šādus eksperimentus. Pat citu laboratoriju iesaiste prasa lielus līdzekļus.

“MAN VIENU GLĀZI BILJARDA!”

Saruna ar zvērinātu advokātu Bruno Libertu

Turpinājums no iepriekšējā numura

“ZĒN, TEV NAV TE VIETAS...”

DDD: Turpinot iepriekš skarto tēmu par negudriem cilvēkiem augstos amatos...

Bruno Liberts: ...jā, tad sākas problēmas!

DDD: Nu, lūk, pirms pāris mēnešiem par Satversmes tiesas tiesnesi Saeima iecēla vienu no mūsu krimināllietas “ekspertiem cilvēktiesību jautājumos” – Artūru Kuču.

kuru “DDD” galēs visus nost?... Izmeklētājs, prokurors, tiesnesis, izlasot šādu ekspertīzi, saprot, ka tā ir briesmīga lieta, taču, kas tas ir, nezina. Tomēr nedrīkstu taču parādīt, ka nezinu.

DDD: Artūra Kuča ekspertīzē bija ne tādas pērles vien. Kad gāju uz kārtējo nopratināšanu Drošības policijā, izmeklētājs man sacīja, ka es tieku turēta aizdomās krimināli sodāma nodarījuma veikšanā, jo avīzē esmu pielāvusi pret nepilsoņiem vērstu eksplicitu izteikumu publicēšanu. Kad jautāju, ko nozīmē vārds “eksplicīts”, mans pratinātājs nesēja atbildēt. Viņš teica, ka to ir

ris, teikšu, ka tas ir īsts biljards.”

Kaut kas līdzīgs parādījās arī jūsu krimināllietā. Jā, ļoti semiotiski politisks diskurss ar eksplīcītiem izteikumiem! Un, kas tas ir, nav jau vairs svarīgi...

Es domāju, ka šādās lietās, kurām ir ticis dots uzdevums sākt kriminālprocesu, bet izmeklētājam nav bijusi saprašana, pastāv prakse taisīt “ekspertīzi” – jo sarežģītāk uzrakstīsi, jo lielākas iespējas, ka tas izies cauri. Nevienš jau negrib izkļūties par muļķi...

DDD: Jūs aizstāvat Leonardu Inkinu krimināllietā, kurā “ekspertīzi cilvēktiesību jautājumos” savukārt ir rakstījis Ilona Kronberga.

B.L.: Jā, šī krimināllietā vēl nav gluži beigusies. Man ļoti interesē, kas un cik Kronbergai samaksāja?

DDD: Valsts. Arī Kučam, Krukam un Biksiniecei samaksāja valsts par ekspertīzēm “DDD” krimināllietās.

B.L.: Tātad tā ir arī mana nauda – johaidi!

DDD: Protams.

B.L.: Kāpēc mana nauda tiek tērēta šādām nejdzībām, kas grauj pašu valsti? Lūk, par to esmu sašutis! Es vēl joprojām nevaru nomierināties par tiem svešvārdu murgojamiem – semiotiski politiskais diskurss...

DDD: Bet ko varam darīt, lai šāda tiesu prakse neturpinātos?

B.L.: Par to ir jārunā, jārunā un jārunā! Un jāatkārto, jāatkārto un jāatkārto – kaut vai simtiem reižu, lai visi to izprastu.

Pagājušo gadu manā advokāta praksē bija divi attaisnojoši spriedumi. Ļoti skaisti, varu lepoties ar tādiem spriedumiem. Bet nekad tie nav nākuši viegli. Advokāti, kuri vienkārši ir nozīmēti kā aizstāvji, piedalās, norunā ļoti pareizi, bet pašreiz esam tādā fāzē, ka advokātam ir ne tikai jārunā, bet viņam ir arī jāstrādā.

DDD: Aktīvi jāpiedalās?

B.L.: Tieši tā. Ja advokāts tikai runā tiesas runas, tad viņš būtībā apstāv. Un apstāvēšana nav aizstāvēšana. Mēs joprojām esam tādā stāvoklī – ja aizstāvība nepierāda pretējo, ko ir uzrakstījis apsūdzētājs, tad tā ir tikai apstāvēšana.

DDD: Tas ir kā apstāvēt mirušo?

B.L.: Nu ja.

“VĒLREIZ SAKU – TAS GRAUJ VALSTI!”

Bruno Liberts: Uzņemoties aizstāvības, nevis apstāvības pienākumu Leonarda krimināllietā, man nedeja mieru tieši šī Kronbergas ekspertīze. Es aizgāju uz Tiesu ekspertu padomi un pajautāju: “Vai jums ekspertu sarakstā ir tāda Ilona Kronberga?” Man pārjautāja: “Kas viņa ir par ekspertīzi?” Es saku: “Nu, eksperte cilvēktiesībās.” – “Ko?!!!!” Tad man izdeva izzīņu, ka tāda eksperte Kronberga viņiem nav reģistrēta. Lūdzu arī rakstisku atbildi Tieslietu ministrijai – man tika paskaidrots, ka cilvēktiesībās nav ekspertu, atsaucoties arī uz to, kā profesors Liede bija komentējis kriminālprocesu. Sen jau esam ārā no padomju lai-

kiem, bet diemžēl kļuvuši dumjāki. Un tas jau ir bēdīgi.

Mums ir tik daudz ekspertu – eksperts šāds un eksperts tāds. Bet tiesu eksperts var būt tikai tāda persona, kurai ir speciālas zināšanas, pieredze un ir saņēmusi tiesu eksperta sertifikātu, nevis tāds, kurš ierodas un pasaka: “Es esmu eksperts.” Bet, atvainojos, kas iecēla Ilonu Kronbergu par ekspertu? Viņa ir beigusi Policijas akadēmiju un

tiem braucām uz Igauniju, kur, veikalā ieejot, krieviski nerunājām – teicām: “Tere!” Krievijas krievus viņi vispār neapkalpoja...

DDD: Latvieši ir atteikušies cīnīties ar krievisko vidi?

B.L.: Tā sanāk. Jāatceras, ka mēs šo valsti uzcēlām, kas nebūt nebija viegli un vienkārši. Latvieši kā nācija sāka veidoties 19. gadsimta otrajā pusē. Mums bija izcili dzejnieki, rakstnieki, mākslinieki un citas kultūras

BET TAS IR TRAKI, JA IZMEKLĒTĀJS STRĀDĀ LIETĀ, KURĀ VIŅŠ IR GALĪGI DUMJŠ! ES TĀDĀS REIZĒS DOMĀJU: “ZĒN, TEV NAV TE VIETAS, TU GRAUJ MŪSU VALSTI!”

ieguvusi maģistra grādu civiltiesībās, aizstāvēt promocijas darbu par nenoraidāmiem mantiniekiem. Un visbēdīgākais, ka viņa ir sniegusi “ekspertīzi” cilvēktiesību jautājumos, kuru prokuratūra uzrāda kā pierādījumu Leonarda vainai. Vēlreiz saku – tas grauj valsti!

DDD: Jūsprāt, vai ar mūsu valsti un mūsu tautu viss ir kārtībā?

B.L.: Ļoti grūti ir dot kādu vērtējumu. Mēs esam gan šādi, gan tādi. Mums iet visādi. Mēs esam joprojām augoši. Un man liekas, ka nelaime slēpjas tajā, ka latviešos ir kaut kāds mazvērtības komplekss. Padomju laikos mums šī mazvērtības kompleksa nebija. Ja kaut ko sarežģītu vādzēja uztaisīt – negāja pie krievu amatniekiem, bet pie latviešiem! Un viņi bija cilvēki, kas savu amatu apguvuši Ulmaņa laikos, ļoti augsti kvalificēti. Bet tagad? Diemžēl ir mazliet jāpazākā juristi – jurisprudenci studēt iet tādēļ, ka nav fizikā un matemātikā jāliek eksāmens...

DDD: Pietiek ar politiski semiotisku diskursu?...

B.L.: Tā sanāk, ja jau šis jurists lietoja tādu vārdu virknējumu.

DDD: Kāpēc jūs domājat, ka latviešiem pēc neatkarības atjaunošanas ir izveidojies mazvērtības komplekss?

B.L.: Mēs sevi salīdzinām, piemēram, ar igauņiem, sakot, ka igauņi ir augstāk tikuši. Var jau būt, ka tā tas ir. Man jau laikam arī ir šis mazvērtības komplekss, jo uzskatu, ka viņi tomēr ir augstāk. Labi atceros, ka tad, kad strādāju Alūksnē, pēc produk-

personības, un mēs izaugām un kļuvām par nāciju. Par nāciju, kas izcīnīja un nodibināja savu valsti!

DDD: Ar lieliem upuriem, ar tautas asinīm to izcīnījām.

B.L.: Protams. Mans mātes brālis Liepājas kapos ir apglabāts 1919. gadā. Viņš karoja pret bermontiešiem.

DDD: Vai par latviešu tautas nacionālās pašapziņas un pašcieņas trūkumu liecina arī nevēlēšanās veikt dekolonizāciju?

B.L.: Mums šis vājums ir. Bet viss ir atkarīgs no tā, kā mēs paši esam sevi uzbūvējuši. 50 okupācijas gadiem tikām cauri – mēs nespējam. Man bija tā laime ļoti tālos gados iepazīties ar Eduardu Pāvulu – kolosāls cilvēks. Viņa tēvs bija strēlnieks, kurš vēlāk kļuva par sarkano strēlnieku. Pēc tam viņš, par laimi, atgriezās. Filmā “Najomņiki” rādīja, ka latviešu strēlnieki ir sagrāvuši Krieviju. Zināmā mērā jau tā ir taisnība. Ja nebūtu bijis strēlnieku, nebūtu bijis Padomju Krievijas. Tas arī ir fakts.

DDD: Bet fakts ir arī šis – ja nebūtu bijis Padomju Krievijas, nebūtu neatkarīgas Latvijas, jo cara impērija...

B.L.: Arī taisnība.

Lai nu kā mums šobrīd iet, tomēr neteikšu, ka šī valsts būtu jālikvidē. Vienmēr ļoti labi atceros, ka tā mums gluži dāvināta netika. Pat uz Barikādēm ejot, nebijām simtprocentīgi pārliecināti, ka no tām atgriezīsimies.

Es nekadā gadījumā negribu šo valsti zaudēt.

Intervēja Līga Muzikante

B.L.: Bet cilvēktiesībās taču nevar sniegt ekspertīzi! Ko tad viņš šajā ekspertīzē rakstīja?

DDD: Secinājumu daļā bija dots norādījums tiesai: “Izanalizējot laikrakstos publicētos rakstus, jāsecina, ka to vairums, ņemot vērā izteikumu saturu un formu, iziet ārpus personas aizsargātās vārda brīvības un kopumā atzīstami par apzināti vērstiem uz nacionālā naida un nesaticības izraisīšanu.”

B.L.: Viņš deva konkrētu norādījumu tiesai, kas ir jāsecina un kā ir jātiesā...

DDD: Lūk, interesants citāts no viņa rakstītās ekspertīzes: “Semiotiski politiskais diskurss par etniskām attiecībām ir pakārtots pretstatījumam “Latvija” pret “Padomju Savienību”, kam atbilst sociālo grupu nosaukšana

atzinuši eksperti – tāvad Kučs un viņa daiļrunīgie kolēģi.

B.L.: Bet tas ir traki, ja izmeklētājs strādā lietā, kurā viņš ir galīgi dumjš! Es tādās reizēs domāju: “Zēn, tev nav te vietas, tu grauj mūsu valsti!” Apsūdzība taču tiek celta un spriedumi pasludināti Latvijas Republikas vārdā.

KAS UN CIK KRONBERGAI SAMAKSĀJA?

Bruno Liberts: Jūsu citētās ekspertīzes sakarā atceros anekdoti. Kāds apmeklētājs restorānā lasa ēdienkarti. Tur ir šādi un tādi ēdieni un dzērieni, kas ir jau izmēģināti, bet pašas beigās pie-

rakstīts biljards par tādu un tādu cenu. Cilvēks nezina, kas tas biljards tāds ir, un nodomā, ka būtu jāpamēģina. Viņš pasauc viesmili: “Man vienu glāzi biljarda!” Viesmīlis uz viņu paskatās, tad aiziet uz tualeti... un, piedodiet, iečurā glāzē un atnes. Viesis dzer un saka: “Ja es nebūtu biljardu dzēris, tad teiktu, ka tas ir mīzals. Bet tā kā esmu biljardu dzē-

pretstatījumā “latvieši” pret “ne-latviešiem”.”

B.L.: Nu, jā, ja ekspertīze tiek uzrakstīta tā, ka otrs cilvēks to nespēj saprast, tad kā gan lai pret tādu aizstāvas?! Kādreiz mūs, juristus, mācīja, ka svešvārdus vajag lietot pēc iespējas mazāk. Bet tagad man jādomā, kas tas ir – vai “semiotiski politiskais diskurss” ir kāda inde, ar

JA ADVOKĀTS TIKAI RUNĀ TIESAS RUNAS, TAD VIŅŠ BŪTĪBĀ APSTĀV. UN APSTĀVĒŠANA NAV AIZSTĀVĒŠANA.

25. MARTA ATCERES PASĀKUMS

Rīgas Politiski represēto biedrība aicina represētos un citus patriotiski noskaņotus cilvēkus 25. martā piedalīties atceres pasākumā pie Brīvības pieminekļa.

Pulcēšanās atceres gājienam pie Okupācijas muzeja Strēlnieku laukumā no plkst. 12.00.

Gājiena sākums no Okupācijas muzeja plkst. 12.40. Biedrības karogu nesīs Konstantīns Pupurs.

Jānis Lapinš
Rīgas Politiski represēto biedrības vadītājs

“KLUSĒŠANAS SPIRĀLE”

JEB KĀ PLAŠSAZIŅAS LĪDZEKĻI AIZVER MUMS MUTI

Anna Kuzņecova

Žurnālistikas maģistre

Masu mediju laikmetā informācijas telpa, kurā mēs dzīvojam, kļūst ar katru dienu aizvien plašāka. Masu saziņas iespējas ir pārvērtušas par PR (sabiedriskā tēla – *tulk.piez.*) tehnoloģu, politisko konsultantu (t.s. polittehnologu), PR menedžeru, runu rakstītāju (angļu val. – *speechwriters*) instrumentiem, ar kuriem ietekmēt sabiedrības uzvedību, talkā ņemot visdažādākos psiholoģiskos trikus.

Bet, vai visa informācija cilvēkam derēs? Varbūt mediji speciāli rada mums informētības un jebkuras informācijas pieejamības šķietamību, atstājot patiesību un faktus “aiz kadra”? Kāpēc cilvēki visu, par ko viņiem stāsta no zilajiem ekrāniem, pieņem kā pienācīgu? Kā ukraiņi atļāva Krimai “aizpeldēt” uz Krieviju? Kāpēc ukraiņos ir pamodies patriotisms tikai pēc 26 valsts neatkarības gadiem?

Atbilde ir acīmredzama – mēs esam kļuvuši par lieciniekiem tādas parādības iedarbībai, kuru sauc par “klusēšanas spirāli”. Tas ir viens no piespiedu “mutes aizvēršanas” paņēmieniem, kuru bieži izmanto polittehnologi.

“Klusēšanas spirāle” (angļu val. – *the spiral of silence*) ir parādība, kad indivīds maina sa-

vus uzskatus aiz bailēm no izolētības vai palikt mazākumā, jo viņš domā citādi nekā vairākums sabiedrības. Bailes šeit kalpo par spirāles griešanās sākuma punktu, kas ar katru jaunu loku paplašina savu diametru, iedarbojoties uz vairākuma viedokli. “Klusēšanas spirāli” mīl iegriezt valstu pirmās amatpersonas, lai palielinātu savus reitingus vēlēšanu apziņās. Reti var sastapt cilvēku, kurš, satiekoties ar prezidentu, pasacīs “rūgto patiesību” vai izteiks politikim savus iebildumus. Kā likums, pat žurnālisti atrodas “klusēšanas spirāles” efekta iedarbībā, jo uz politiskajiem mītiņiem un konferencēm ierodas “pārbaudīti” speciālisti, kas ar ticību un pārliecību “kalpo” saviem darba devējiem.

Viens no spilgtākajiem “klusēšanas spirāles” piemēriem ir 2014. gada referendums Krimā – kad vietējie iedzīvotāji vienā mirklī sāka atbalstīt ideju par pussalas pievienošanu Krievijas Federācijai. Protams, daļa Krimas iedzīvotāju bija gatavi iegūt Krievijas pilsonību arī bez referenduma, bet tā bija tikai nenoīmīga iedzīvotāju daļa. Bet, lūk, pateicoties teicami īstenotajai mediju kampaņai, radās iespaids, ka visi, bez izņēmuma, vēlas šādas kardinālas pārmaiņas.

Ir grūti nemainīt savu viedokli, kad žurnālisti vienā balsī “konstatē faktus”, ka sarīkot referen-

dumu un pāriet Krievijas sastāvā ir vislabākais dzīves scenārijs Krimas iedzīvotājiem. Jo Kijevā pie varas ir nākuši nacionālisti,

juma, “baltie” neatbalstīja “melnos”, kas noveda pie rasu diskriminācijas problēmas. Šādas uzvedības pamatā slēpjas baiļu

tājiem (imidžmeikeriem) cilvēks var kalpot par labu indikatoru tiem viedokļiem, kas mīt viņa apkārtnē. Viņi arī saprot, ja in-

un Ukrainas krievvalodīgo iedzīvotāju intereses tiks nežēlīgi apspiestas. Ja atradās indivīdi, kas saprata, ka tā ir tikai manipulācija, tad bažās tikt izolētiem no sabiedrības, viņi klusēja un radīja vairākuma atbalsta šķietamību. Tādējādi “klusēšanas spirāli” var uzskatīt par parādību, kas veicina patieso uzskatu, kādi pastāv sabiedrībā, slēpšanu.

MŪSU “SOCIĀLĀ ĀDA”

Vācu sabiedriskās domas pētniece Elizabete Noele-Neimane (*Elisabeth Noelle-Neumann*), balstoties uz sociālo psihologu, tādu kā R. K. Mērtons, K. Hovlands, P. Lācarsfelds, veikumu, savā darbā “Klusēšanas spirāle. Sabiedrības viedoklis – mūsu sociālā āda” (*The Spiral of Silence. Public opinion – our social skin*) rakstīja, ka masu komunikācijas līdzekļi var manipulēt ar sabiedrisko viedokli tamdēļ, ka vārds tiek atvēlēts mazākumam vairākuma vietā. Tā patiesībā arī ir “klusēšanas spirāles” iemiesošana. Saskaņā ar viņas hipotēzi, cilvēks, kurš sevi sajūt kā mazākumu, vairāk klusē un neizsaka savu viedokli, līdz ar to it kā pievienojoties vairākumam.

Atzīmēsim, ka gluži katrs atrodas šīs manipulatīvās tehnoloģijas varā un ir palīdzējis tai “augt”, nemaz nenojaušot to. Atsauksim atmiņā komunistiskās propagandas darbu PSRS laikos. Detalizēti izkorigētu informāciju skandināja valsts pirmās amatpersonas, partijas organizācijas simulēja apspriedes – bet tādēļ, ka bija liegta jebkāda iespēja brīvi izteikt savu viedokli, visi partijas lēmumi tika atbalstīti vienbalsīgi. Nesenā padomju vēsturē pastāvēja pat aforisms, kas brīnīši raksturo norādītās teorijas darbību: “Pie mums saņāksmē katrs atsevišķi ir “pret”, bet visi kopā – “par””.

“Klusēšanas spirāles” ietekmē atradās arī Amerikas iedzīvotāji pagājušā gadsimta sešdesmitajos gados. Tolaik amerikāņi baidījās atbalstīt kustību par melnādaino pilsoniskajām tiesībām ASV. Baidoties no sabiedrības nicinā-

MĒS ESAM KĻUVUŠI PAR LIECINIEKIEM TĀDAS PARĀDĪBAS IEDARBĪBAI, KURU SAUC PAR “KLUSĒŠANAS SPIRĀLI”. TAS IR VIENS NO PIESPIEDU “MUTES AIZVĒRŠANAS” PAŅĒMIENIEM, KURU BIEŽI IZMANTO POLITTEHNOLOGI.

faktors – tikt izolētam, palikt vientuļam. Tas ir, vieni izsaka savu viedokli, bet citi tā vietā, lai cīnītos par savu nostāju, sa stingst, un tas noved pie viena uzskata uzkundzēšanās – ko vairākums uzskata par pareizu. Un otrādi – tie, kas sevi identificē ar vairākumu, izsaka savas domas, nebaudoties no sabiedrības nosodījuma. Tādā veidā viņi šķiet spēcīgāki par pārējiem – par tiem, kas patur savu viedokli pie sevis.

Angļu laikrakstos tika ziņots par klusuma koncertu, kuru reiz sniedza kāds nepopulārs pianists. Pateicoties reklamai, biļetes uz koncertu tika izpārdotas pilnībā. Maestro nosēdās pie klavierēm un sāka spēlēt, bet, tā kā visas stigas bija noņemtas, neatskanēja ne skaņa. Cilvēki, nesaprotot, kas notiek, sāka cits uz citu skatīties. Katrs gaidīja, ko darīs blakussēdētājs, un rezultātā visa auditorija sēdēja, elpu aizturējusi. Pēc divām kapa klusuma stundām koncerts beidzās. Muzikantu toreiz pavadīja ar aplausiem. Nākošajā dienā klusuma virtuozs izstāstīja šo gadījumu televīzijā un noslēgumā atzinās: “Es gribēju paskatīties, cik tālu sniedzas cilvēku muļķība: tā ir bezgalīga.”

Svarīgas sastāvdaļas, kas ļauj šai parādībai strādāt, ir plašsaziņas līdzekļu darbība un cilvēka apkārtējā vide. Tieši masu informācijas līdzekļi veido viedokli, kas dominē sabiedrības apziņā, bet indivīda apkārtnē palīdz iepazīt grupas viedokli. Dortmundes plašsaziņas līdzekļu speciālists Horsts Potkers (*Horst Pöttker*) “klusēšanas spirāli” sauc pat par mūsu sociālo ādu.

PR speciālistiem, tēlu veido-

divs neizpauž savus uzskatus par atsevišķiem jautājumiem, tad līdzīgi visticamāk rīkosies arī viņa tuvākie apkārtējie cilvēki. Šāda sociālā nostāja sabiedrībā tikai veicina preses nozīmīgumu un “klusēšanas spirāles” darbības diapazona pieaugumu.

Viktors Šeinovs savā darbā “Cilvēka slepenā vadīšana: Manipulēšanas psiholoģija” (*Hidden Management of the Person: Manipulation Psychology*) raksta, ka psiholoģiskais fenomens, kas grupas dalībniekam liek būt atkarīgam no kopīgā viedokļa, nav nekas cits kā konformisms.

Viena no filozofijas enciklopēdijām sniedz mums šī jēdziena šādu skaidrojumu: “Konformisms (no latīņu val. *conformis* – līdzīgs, atbilstošs) – indivīda nekritiska pastāvošās lietu kārtības uztvere, atteikšanās izstrādāt personisku nostāju, pasīva sekošana dominejošajam domāšanas stilam un uzvedības veidam, kopīgiem sociāliem vai grupu standartiem un stereotipiem.” Vēl piebilst, ka konformisms izpaužas kā izmaiņas uzvedībā un nostādnēs pret agrāk neatbalstītu vairākuma pozīciju. Tādējādi cilvēks gluži vienkārši ignorē savu viedokli, mērķus un intereses.

Šo domu apstiprina Blēza Paskāla pārliecība par to, ka pār cilvēkiem valda sabiedriskais viedoklis. Ir jāsapo daudzi vīrišķības, lai būtu drosme izteikt viedokli pirmajam.

Turpmāk vēl...

Tulkoja Vita Ņikitina

Avots: <http://labipt.com/spiral-of-silence-or-the-media-shut-us-mouth/>

VĒSTULE

KĀRTĒJĀ KOLEKTIVIZĀCIJA

Vilhelms Ļuta, žurnālists

Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija izsludināja kārtējo valsts administratīvās pārdales projektu. Tas paredz izveidot 29 sadarbības teritorijas. Šo lēmumu būtībā tikai nosacīti var dēvēt par jaunu projektu. Kā zināms, jau okupācijas laikā republikā pastāvēja 26 rajoni. Tagad šim iedalījumam gluži vienkārši pielikti klāt vēl trīs bijušie rajoni – Livānu, Siguldas un Smiltenes. Un, lai šo aizguvumu sleptu, agrākie rajoni nodēvēti par sadarbības teritorijām.

Sagatavotajai reformai pietrūkst viengabalainības. Izveidojamo teritoriju platības ir pārlietu atšķirīgas. Tā, piemēram, Liepājas teritorija aptvers 3659 km², bet Valkas veidojums – tikai 908 km². Arī iedzīvotāju skaits šajās administrācijās būs ārkārtīgi nevienāds. Daugavpils teritorijā būs 14 reizes vairāk ļaužu nekā Valkas teritorijā. Tā teikt, administratīvos veidojumus nav spēts ievietot vienotā Prokrusta gultā. Būtībā tiek atkārtotas tās pašas vecās kļūdas, kas pieļautas, organizējot novadus.

Jaunās reformas ekonomiskais izdevīgums ir ļoti apšaubāms. Tautsaimniecība taču neko neiegūst no tā, ka vairāku nabagu vietā tiek radīts viens liels nabags. Pirms kaut ko reformēt, vajadzētu padomāt, vai piedāvātais variants noderēs ilgākam laikam un cik tas viss maksās.

Politikā nedrīkst jaukties lietās, par kurām pašiem nav nekādas saņemšanas. Nedrīkst lauku ļaudīm uzspiest reformas, ja tās neuzlabo sadzīves apstākļus un pakalpojumu kvalitāti. Pirms reformēt administratīvo iedalījumu, ir jāizbūvē ērti ceļi, jānodrošina komfortabla transporta satiksme uz centriem.

Priekšlaicīga teritoriju “kolektivizācija” sagraus novadu infrastruktūru. Lauku apdzīvotās vietas paliks bez skolām un ārstniecības iestādēm, bez pasta un banku filiālēm. Strauji saruks darbavietu skaits.

Administratīvā masivizācija nozīmē arī to, ka vara pārāk attālināsies no tautas. Demokrātija lielā mērā tiks aizstāta ar administrēšanu.

Ministrs K. Gerhards apgalvo, ka jaunais teritoriālais iedalījums uzlabos plānošanu, sadarbību starp novadiem. Taču šo funkciju sekmīgi paveic jau sen izveidotās reģionu plānošanas iestādes.

Un neko citu nevajag novadiem uzspiest no augšas.

LATVIJAS AIZSTĀVJU – KARAVĪRU – PATIESĪBAS DIENA

Vilnis Eisters

bijušais kuģa kapteinis

LATVIETIS – LIELĀKAIS PASAULES NOZIEDZNIEKS?

16. martam vajadzētu būt par latviešu karavīru varonības, slavas, goda un traģēdijas piemiņas un patiesības dienu. Bet tā vietā tagad mums tiek atgādināts, ka lielākais pasaules noziedznieks ir LATVIETIS... Latviešu tautas “nozieguma” kulminācija ir bijusi savas valsts izveidošana, par ko mums atgādina arī šajā dienā. Ja latvieti nevar fiziski noslepkavot, viņš ir jāizolē, jāapkauno vai jā-kriminalizē...

Šodien kriminalizē Latviešu leģionu – varbūt, lai sagatavotu augsni kārtējai slepkavošanas sērijas attaisnošanai? Nožēlojami, ka viss notiek ar latviešu kolaborantu rokām – vienkārš, nodevīgu un brīvprātīgu sadarbību ar okupantiem. Kādēļ brīvprātīga sadarbība? Tāpēc, ka neatkarību atguvušajā valstī netiek veikts DDD process!

Latviešu karavīru varonība bija un būs viens no galvenajiem avotiem tautas pašlepnumam! Lai Latvija un latviešu tauta mūžīgi pastāvētu, tai ir vajadzīgs mūžīgs spēka avots, dzīvība, kuru Dievs daļēji ir ielicis ikviena latvieša rokās, – un šis avots ir mūsu varonīgie karavīri, viņu svētā piemiņa. Nevajag vienkāršot – kāda kuram bija bruņepure un uzpleči –, jo viss bija un ir daudz sarežģītāk. Latviešu karavīru un

tinacistu-fašistu” giljotīnas. Sākās operācijas, kuru devīze bija: “Pietiek spēlēt internacionālistmu! Vajag sist visus latviešus. Visus šos nacionālus vajag ķert, nospiezt uz ceļiem un iznīcināt kā trakus sunus.” Slepka-anti-nacists Ježovs paziņoja, ka “latviešiem ir jānolaiž asinis”. Un tā, 1937. gada 3. decembrī sākās “Latviešu operācija”, kurā tika nogalināti tūkstošiem vienkāršo latviešu – strādnieki, inteliģences pārstāvji. Bet galvenais – padomju varas un slavenās Sarkanās Armijas izveidotājus, pirmos komandierus, uzticamos leņiniešus, latviešu sarkano strēlnieku eliti. Viņus arestēja un nogalināja tikai tāpēc, ka bija latvieši. Tas bija viņu noziegums – noziegums, ka viņu tautieši uz vecās impērijas paliekām izveidoja savu valsti Latviju.

Lūk, kā jau teicu, latviešu tautas “noziegumu” kulminācija ir savas valsts dibināšana. Tas ir “noziegums”, pret kuru cīnījās vācieši un vēl joprojām cīnās krievi pārkrieivotu, sarkanu ebreju vadībā (loģikas likums: viena ģimenes locekļa traģēdija neatīstno citu ģimenes locekļu noziegumus).

SODĪT AR NĀVI “SUMPURŅUS”!

1937. gadā no latviešiem Krievijā tika izspīdzinātas “liecības par spiegošanu Latvijas valsts labā”, par sadarbību ar Maskavā it kā esošo “kontrrevolucionāro nacionālistisko spiegošanas centru”, kas darbojās latviešu kultūras biedrības “Prometejs” paspārnē. Visiem apcietinātajiem latviešiem inkriminēja piederību latviešu nacionālistiskajai (arī – fašistiskajai, kontrrevolucionārai, militāri kaujinieciskai, spiegošanas, diversantu vai teroristiskai) organizācijai, spiegošanu Latvijas izlūkdienestu uzdevumā, kas vērsta pret pastāvošo iekārtu. Šī ir viena no epizodēm, kas parāda, kā tika iznīcināta latviešu garīguma kultūra un arī valoda. Nesāksim

zemē, saimniekot savā valstī, lietot savu valodu.

Latviešu tautas iznīcināšanas akcijas pavadīja un pavadā anti-latviskā propaganda, kas turpina būt graujoša un nebeigsies bez DDD. Tolaik rūpnīcās, karaspēka daļās kompartijas aktīvisti organizēja mītiņus, kuros aicināja sodīt ar nāvi “sumpurņus” un “sazvērniekus” – nacionālus. Organizatori labi pārzināja masu psiholoģiju. To ar pūli darīja “antifašists” Staļins un “fašists” Hitlers, to dara čekists Putins un viņa piektās kolonnas Latvijā agitatori. Un par “antifašistu” propagandu var teikt, ka lielā daļā krievu toreiz un diemžēl arī šodien dziļi ir iesakņojies viedoklis, ka latvieši ir “fašisti”, “nacisti”, “rusofobi” un “antisemīti”. No šādas propagandas cieta visi deportētie, iznīcībai nolemtie latvieši – gan bērni, gan pieaugušie – un cieš šodien katrs latvietis, kurš iestājas par savu nacionālo esamību.

DIVU NĀVEKĻU APKAMPIENOS

Latviešu akcijas turpinājums tika ieplānots 1939. gadā, sastādīts plāns latviešu slepkavošanai un deportācijām, kaut vēl pastāvēja Latvijas valsts, neatkarīga Eiropas civilizācijas sastāvdaļa, kas bija veidojusies pēc uzvaras pār Bermontu. Ne jau Brīvības cīņu varoņi “putrā” savārijā savu lauru vainagu! Viņu varonība tika apspļauta no tiem, kuri šo vainagu neveidoja, nedodot komandu aizstāvēt Latvijas valsts un tautas godu 1939.–1940. gadā! Brīvības cīņu dalībnieki mums piepildīja gadsimtos iznēsātu sapni – latviešiem sava valsts, kur sevi attīstīt un saglabāt. Bet vēlāk sliktu pavāru savārito “putru” mēs strebjam vēl šodien...

“Fašisti” un “antifašisti” uz laiku bija atmetuši šo terminoloģiju un kļuvuši par sirsnīgiem draugiem ceļā uz Latvijas valsts un latviešu tautas kārtējās iznīcināšanas krusta karu. Viņiem bija kopējs ienaidnieks – latviešu nacionālisms. Abi uzmetās par mūsu tautas “atbrīvotājiem” no diktatūras. Cik latviešu iznīcināja šī diktatūra? Un cik – krievu un vāciešu socialisti? Cik latviešu iznīcināja “demokrātiskā centrālisma” Augstākā Padome (un arī Saeima – kā viņus dēvēt: demokrātiskie, liberālie latviešu tautas pašnāvības veicinātāji)?...

1941. gada jūnijā, kad uz Krievijas nāves laukiem brīvbiļeti izsniedza labākajai latviešu tautas daļai, notika arī Litenes traģēdija, kurā izslepkavots tika Latvijas lepnums – Brīvības cīnītāji un viņu dēli. Tiem, kurus nenokāva Litene, Centrālcietumā slavenais ebreju dēls Šustins kapavietu iezīmēja pie Šmita kalna. Atgriezās “fašistu” un “antifašistu” terminoloģija un ideoloģija, kurām bija un palika kopējs iznīcināmais subjekts – Latvietis. Krievu šovinisms un vācu “āris-kums” bija gadsimtiem iepazīts latviešu iznīcības nāveklis. Šo abu nāvekļu apkampienos 20. gadsimtā tika atvērtas “latviešu gladiatorisma” lappuses ar tradicionālo kolaboracionismu.

“ANTIFAŠIST”, NEAIZMIRSTI NIRNBERGU!

Kolaboracionisma jēdziens ir cieši saistīts ar lojalitātes un zemiskas nodevības problēmu. Latviešu tautas gadījumā tā atklājās specifiskā formā. Latviešu sarkano strēlnieku elites un Latvijas armijas iznīcināšana notika bez tautiešu līdzdalības. Vietā ir jautājums: pret ko viņi bija lojāli un ko viņi nodeva? Atbilde: viņi nodeva latviešus, savu tautu! Lietā tika un tiek liktas “pretrunas”, kuras komunisti un krievu okupanti izmanto vēl šodien, jo ir nepieciešams uzrādīt vienu tautas daļu otrai. Kad divi *jeņiņi* strīdas, ieguvējs ir trešais – “godīgais”, nenotiesātais noziedznieks...

OPĀ! LATVIEŠI PRET LATVIEŠIEM! LAI SEV NESAPROTAMU MĒRĶU VĀRDĀ GLADIATORI CITS CITU IZNĪCINA, SAVA VARONĪBAS KODA IEDVESMOTI. PAŠI TAK ŠAJĀ “NOZIEGUMĀ” BŪS VAINOJAMI...

Latviešu “pretrunas” tika izmantotas Baigajā gadā – tās radīja “brīnumu”. Gadsimtiem senais ienaidnieks vācietis tika uzņemts kā glābējs un sabiedrotais. Gan Hitleris, gan Staļins kopš pirmās dienas karu uztvēra nevis kā tradicionālu, “normālu” eiropeiešu cīņu starp divām armijām, bet gan kā divu “sociālistisko” totalitāro valstu sadursmi, kas var beigties tikai ar vienas puses pilnīgu iznīcināšanu. Viņu vara spēja eksistēt, tikai pateicoties masu noziegumiem, sistemātiskiem noziegumiem pret cilvēci.

Runājot un atceroties komunisma noziegumus, asinis stingst daudzu latviešu un citu tautu dzīslās. Šo noziegumu slēpšanai PSRS un viņu mantinieci Krievijai bija un paliek izveidota sistēma, ārkārtējas komisijas, kuru uzdevums ir visādi “reklamēt” fašistu noziegumus, bieži tos falsificējot un savus noziegumus uzvelot pretējai pusei. Nekaunas pat kriminalizēt savus upurus, neaizmirstot arī pieminēt vārdu “latvieši”.

Krievija vardarbīgi un noziedzīgi uzurpēja savu varu, piesedzās ar frāzi “komunisms aizsākas ar mīlestību pret cilvēkiem” un atnesa latviešu tautai “laimi”. Ar šiem vārdiem pakļautās tautas tika padarītas par beztiesiskiem, iznīcināmiem vergiem. Šos “mīlestības” apliecinājumus šodienas “antifašisti” un neizraidītie okupanti izmanto joprojām, un tas norāda uz viņu zemiskumu – zemiskumu, ar kādu viņi kriminalizē visus savus upurus, arī Latviešu leģionu.

Jā, Hitleris izraisīja karu, bet Staļins bija pieredzējis slepkava – Staļins un viņa Latvijā iesūtītie “atbrīvotāji”! Tādēļ 16. martā mums ir visas tiesības atgādināt: “Antifašist”, neaizmirsti Nirnbergu, taviem noziegumiem nav noilguma termiņa!” Fašisti to neaizmirst, nožēloja savas kļūdas, un vainīgie tika sodīti. Krievijai un viņu tautiešiem ir jāmacās no Vācijas, ja vēlas kļūt par kulturālu valsti.

Latviešu leģions ir viena no latviešu karavīru varonības un traģēdijas lappusēm. Tā deva iespēju atgūt un vairot latviešu karavīru varonības tēlu.

LATVIEŠU GLADIATORU CĪNAS

1941. gadā Staļins, kurš pats bija iznīcinājis Latvijas neatkarību un brīvību, tagad nelikumīgi izmantoja okupētās Latvijas iedzīvotājus kā karakalpus cīņai pret citiem okupantiem – vāciešiem, cenšoties iegālvot latviešiem, ka viņi cīnās par savas zemes “brīvību”. Lielākajai daļai šo karavīru nebija nekā kopēja ar komunistisko ideoloģiju, viņiem nebija skaidra priekšstats par staļinistu noziegumiem un cilvēku deportācijām, un Baigā gada

noziedgumiem. Tika uzkurinātas gadu simteņiem ilgais naids pret vāciešiem.

Ziņas par vācu rīcību Latvijā tika brīvi “izpušķotas”, kā arī pāradresēti savi noziegumi. Viss tika veikts pēc polītruku programmas un uzraudzības. 1944. gadā Latdivīzija – jau gvardes statusā – pārgāja Latvijas robežu. Tā bija jau atstājusi daudz latviešu dzīvību Krievijas nāves laukos. Tā tika papildināta ar krieviem, kuri to nedevēja par Latviešu, bet par Latvijas divīziju.

Ieņemtajās Latvijas daļās vīriešus nekavējoties mobilizēja Sarkanajā Armijā. Līdz 1944. gada beigām iesauca vairāk nekā 57 000 cilvēku. Gandrīz neapmācītus tos raidīja uzbrukumā pret Latviešu leģionāriem. Opā! Latvieši pret latviešiem! Lai sev nesaprotamu mērķu vārdā gladiatori cits citu iznīcina, sava varonības koda iedvesmoti. Paši tak šajā “noziedgumā” būs vainojami...

Kad organizē un piespiedu kārtā latvietim liek nogalināt citam citu – tas vairs nav karš, bet ieplānota slepkavība. Vārds “varoņi” tiem vairs nepiedien... Kamēr latvieši viens otru slepkavoja, tikmēr krievi uzdarbojās Rīgā. Krievu virsnieki piesavinājās latviešu virsnieku mantību un dzīvokļus. Par to lasām Viļa Lāča nepublicētajās dienasgrāmatās. Viņi pat salīda Brāļu kapos, okupēja teritoriju pie latvieša dižgара Raiņa kapa un pieminekļa.

1956. gadā Latviešu gvardes divīzija (korpuss) tika izformēta. Pasaules kara vēsturē nav dzirdēts ka tiktu izformēta gварde, bet tā notika. Nezinu, kur palika “gvardes karogs”, kuru tik svinīgi pasniedza kolaboracionistu valdība. Jautājums par “galveno noziegumu” – būt LATVIETIM – vēl nebija pilnībā atrisināts. Kā gan noziedzniekiem var uzticēties, turēt kopā vienā karaspēka daļā? Tādēļ bija jāizformē, lai latvieši dienē izklaidus pa visu PSRS.

Turpmāk vēl...

ŠOS “MĪLESTĪBAS” APLIECINĀJUMUS ŠODIENAS “ANTIFAŠISTI” UN NEIZRAIDĪTIE OKUPANTI IZMANTO JOPROJĀM, UN TAS NORĀDA UZ VIŅU ZEMISKUMU – ZEMISKUMU, AR KĀDU VIŅI KRIMINALIZĒ VISUS SAVUS UPURUS, ARĪ LATVIEŠU LEĢIONU.

tautas dzīvība bieži ir tikusi iekļauta “impēriju nelietību cenā” kā viens no maksājuma elementiem. Tomēr latviešu karavīri ir devuši mums apziņu, ka mēs neesam “maziņi”. Mēs, latvieši, esam ekskluzīvi! Nevienai tautai nav tik daudz savu karavīru, slavas un traģēdiju lappušu kā latviešu tautai.

1937. gads ir iezīmējams kā krusta kara sākums pret latviešu tautu 20. gadsimtā. Iznīcībai tika nolemti sarkanie latviešu strēlnieki, kas bija nomaldījušies impērijas melu pasaulē. Lai gan viņus dēvēja par “dzelzs boļševikiem”, tomēr tie nonāca uz “an-

piespēlēt “antifašistiem” un antilatviskumam un analizēt Hitlera rasu teoriju!...

Izskatās, ka tas ko veica PSRS pret latviešu tautu, bija daudz izsmalcinātāka un brutālāka vardarbība nekā tā, kas notika fašistiskās Vācijas uzdevumā. Katrā ziņā vēriens “antifašistiskajā” PSRS bija daudz iespaidīgāks par nacistiskās Vācijas atvēzienu. “Antifašisti” uzvarēja savu skolnieku latviešu tautas iznīcināšanas sacensībā, un viņi no šīs nodarbes vēl nav atteikušies. Tāpēc latviešu tauta tiek kriminalizēta, jo tās “noziedgums” ir vēlēšanās palikt kā latviešiem, dzīvot savā

Visās “Jāņa Rozes grāmatnīcās” MARTĀ apgāda “Vieda” grāmatas par akcijas cenām!

**Apgāda «Vieda»
PAVASARA AKCIJA**

**Martā iespēja iegādāties
grāmatas ar atlaidi līdz **60%****

Paldies ziedotājiem par atbalstu laikrakstam “DDD”!

Īpašs paldies par ziedotajām summām februārī:
Guntim Paeglim – par 20 eiro;

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2017
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)
Norēķinu konts: A/S Swedbank;
Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**
Redaktors vietniece: **LIENE APINE**
Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**
tālr./fakss: **67140680**
Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**
E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**
Iespiests: **SIA “Latgales druka”,**
Ofsetiespiedums, metiens 2 500, apjoms 2 x A 2

VĒL JAU VISS NAV PAGALAM!

Staņislavs Stabulnieks

Rit 2017. gads. Es domāju, ka vairums latviešu, it īpaši “DDD” lasītāji, vēlas, lai šis būtu veiksmīgāks par iepriekšējo gadu – ne tikai katra personīgajā dzīvē, bet arī visai Latvijas valstij, latviešu tautai, visai latviešu nācijai.

Kāpēc šodien mums ir jādomā par latviešu tautu un latviešu nāciju? Saprotiēt paši: ar Pirmā pasaules kara sākumu, izņemot pirmos divdesmit Latvijas brīvvalsts pastāvēšanas gadus, latvieši kā tauta un nācija atrodas uz iznīkšanas un izzušanas ceļa. Kari, okupācija, izsūtīšanas, fiziska iznīcināšana latvietības dēļ, bēgļu gaitas ar tām sekojošu asimilēšanos cittaotu vidū, tagad ekonomiskā emigrācija – šie visi ir iemesli, kas izraisīja un rada latviešu skaita dramatisku samazināšanos.

Latviešu nācijai vēl draudošāk ir arī tas, ka Latvijas valstī okupācijas gadu laikā dažādos veidos ir iepludināti tā saucamie krievvalodīgie, pārsvarā krievu tautības iedzīvotāji, kuru skaits ir tik liels, ka viņiem nav nepieciešamības pieņemt latvisko vidi un kultūru. Vēl ļaunāk

būtiski uzlabotu latviešu nācijas izredzes. Un tiem jāpaliek kā rīcības mērķiem līdz to pilnīgai realizācijai. Tas var patikt vai nepatikt, bet esmu pārliecināts, ka šodienas “demokrātijas” apstākļos DDD realizēt var tikai nacionāli orientēta valsts vara ar tautas atbalstu un noteiktā vēsturiskā situācijā. Vai mums pastāv šādi vēsturiski apstākļi, un vai valsti vada nacionāla valdība? Nu taču, nē! Tāpēc gribu izteikt atziņību un apbrīnu Gardas kungam un avīzes redakcijas darbinieku kolektīvam, kas visus šos gadus, spītējot varas represijām un spaidiem, ir smagi strādājuši, lai uzturētu un popularizētu šajos trīs “D” paustos mērķus, kā arī nacionāli orientētus, demokrātiskus uzskatus un viedokļus.

“DDD” bija un ir latviešu patriotu avīze. Mēs katrs arī varam palīdzēt popularizēt nacionālās idejas ar “DDD” starpniecību. Nu, kaut vai iesakiet paziņām un draugiem abonēt “DDD” vai dodiet izlasīt tiem, kas abonēšanu nevar atļauties! Dodiet to lasīt saviem paziņām, tuviniekiem, īpaši arī jaunatnei – ja negrib lasīt, tad runājiet ar viņiem un stāstiet, kas avīzē ir rakstīts. “Ik katram ir roka jāpieliek, lai lielais darbs uz priekšu tiek!” – šie

NEAIZMIRSĪSIM, KA LATVIJA IR PILNA AR SPĒKIEM, KURIEM LATVIEŠI UN LATVIEŠU VALODA IR KĀ IESPRŪDIS KAULS VILKA RĪKLĒ.

– divdesmit piecus gadus pēc neatkarības atgūšanas milzīgs skaits no viņiem neprot vai arī nejut vajadzību lietot latviešu valodu. Daudzās vietās Latvijā veidojas krieviska vide. Tas rada situāciju, ka daļai latviešu, kas tādā vidē dzīvo un strādā, pavājinās latviskā identitāte, un viņi daļēji sadzīviski rusificējas, mazinās nacionālā pašapziņa un pašcieņa. To es dēvētu par tautas garīgo pašsaglabāšanās spēku panīkumu un izsīkumu. Latviešu tautas pastāvēšanai tas, iespējams, ir ne mazāk bīstami par fizisku izmiršanu, kas, kā mēs visi to zinām, notiek jau gadu desmitiem. Par fiziskai izmiršanai līdzvērtīgu jāatzīst arī tas, ka daudzi latvieši itin viegli izšķiras par došanos emigrācijā uz citām valstīm un tai sekojošu asimilāciju citu tautu vidē īsākā vai ilgākā laikā.

Viss, ko šeit pieminēju ir okupācijas gadu un pēc tiem nākušo atjaunotās Latvijas valsts līdzšinējo vadītāju valstiskās domāšanas vājuma, alkatības, egoisma, liberālisma, kosmopolitisma sekas. Rezultātā ir nespēja aizsargāt latviešu tautas un nācijas intereses. Mīlie tautieši, latvieši un visi, kas jūtaties piederīgi latviešu tautai un nācijai, es nepārspīlēju: **ir jāatmostas un jāatjēdzas!** Pēdējais laiks sākt rīkoties. Citādi izzudīs latviešu valoda, nebūs vairs latviešu tautas un no mūsu zemes varbūt pāri paliks tikai kādas vietas vai upes nosaukumi.

Kas būtu jāsāk darīt? Daudzi no jums man teiks: ir taču trīs DDD – panāksim to izpildīti, un viss atrisināsies. Neapšaubāmi, deokupācijas, dekolonizācijas un deboļševizācijas realizēšana

dzejnieka vārdi attiecas arī uz mums. Varbūt kāds pat var darīt tāpat, kā es esmu to iesācis. Jau otro gadu pasūtu vienu “DDD” eksemplāru sev uz māju, bet otru – Jelgavas bibliotēkai, jo bibliotēka pati to neabonē. Tā ir iespēja popularizēt domas un nacionālās idejas.

PAR NACIONĀLAJEM SPĒKIEM

Turpinot par to, ko varam darīt tautas labā, manuprāt, ir jānosaka arī vēl daudzi citi mērķi, kas jāsasniedz un uz kuriem jāiet, lai latviešu nācija izdzīvotu, pastāvētu un pieaugtu. Jau pieminēju valsts varu un to, ka tā nav nacionāli orientēta. Kā mēs katrs un visi kopā varam orientēt varu nacionālā virzienā? Šā brīža apstākļos reālākais ir darīt visu, lai stiprinātu, atbalstītu nacionālos spēkus (cilvēkus valsts pārvaldē un politiskajās partijās), kuri jau ir esošajās varas struktūrās un kuriem rodas iespēja tur iekļūt, izvirzīties. Pie varas šobrīd nav daudz šo nacionālo spēku, un viņus pašus un viņu darbus pie pirmās izdevības cenšas noniecināt, nomelnot, izsmiet, neļaut īstenot. Lai kā tas daudzliem nepatiks, tomēr es teikšu, ka šie spēki šobrīd jāaskata un jāmeklē starp jau esošajām politiskajām partijām un tur esošajiem cilvēkiem! Tā saku, jo domāju, ka jaunai nacionālai partijai vēl nav pienācis laiks rasties, un, ja neatbalstīsim pie varas esošos nacionālos “varnešus”, tad latviešu stāvoklis Latvijā kļūs vēl sliktāks.

Atgādināšu, ka ir “varneši”-

liberasti un “varneši”-pēc varas alkstošie, pārdoties gribošie, arī tādi kuru interesē tikai paša labums. Neaizmirsīsim, ka Latvija ir pilna ar spēkiem, kuriem latvieši un latviešu valoda ir kā iesprūdis kauls vilka rīklē. Mūsu katra uzdevums ir atpazīt, kas ir kas, un palīdzēt to darīt visiem latviešiem, kā arī latviešu tautai un Latvijas valstij lojāliem citu tautību cilvēkiem.

Gribu darīt zināmu šā raksta lasītājam savus secinājumus, pie kuriem esmu nonācis no sava skatupunkta un man pieejamās informācijas, veicot analīzi par vienu no varas turētājiem Latvijas valstī – mūsu Saeimu – un tajā pārstāvētajām partijām. Vairāk var mazāk pie nacionāliem spēkiem Saeimā šobrīd varam pieskaitīt VL-TB/LNNK un arī ZZS (zaļzemniekus), neliela nacionāli orientētu deputātu grupa varētu pastāvēt arī “Vienotībā”, bet viņiem nav pārsvara un ietekmes pār “liberastiem” un konformistiem. Turklāt robežas starp šīm grupām bieži saplūst un sajaucas. Atsevišķos jautājumos kādu nacionāli orientētu domu izsaka arī kāds deputāts no Latvijas Reģionu apvienības un Sudrabas partijas pārstāvjiem. Slēpti un atklāti naidīga un nelabvēlīga latviešu nācijas interesēm ir “Saskaņas” darbība.

Tāds, pēc manām domām, ir spēku sadalījums Saeimā partiju līmenī. Ne mazāk svarīga loma ir arī katra deputāta sapratnei un darbībai latviešu tautas vārdā un tās labā. Bieži partiju un deputātu lietu izpratne un darbība notiek nevis latviešu tautas labumam, bet pavisam citu mērķu un interešu dēļ. Tāpēc vērtēsim partijas un deputātus ne tikai pēc viņu vārdiem, bet, galvenais, pēc darbīm. Vērtēsim, kā partijas un konkrētie deputāti balso par latviešu valodas un tautas pastāvēšanai īpaši svarīgiem jautājumiem, (valodas lietošana, dzimstība, izbraukšana uz ārzemēm). Vērtēsim, kā šie balsojumi ietekmē mūsu izdzīvošanas spēju, it īpaši ģimeņu ar bērniem, vecu un trūcīgu cilvēku stāvokli. Un šo vērtējumu darīsim zināmu tautai tad, kad šie deputāti un partijas atkal gribēs tikt mīkstajos un ērtajos Saeimas krēslā.

Šādu izvērtējumu sniegt nav pa spēkam vienam cilvēkam, jo tam ir jābalstās uz vispusīgu un objektīvu informāciju. Tāpēc gribu aicināt atsaukties nacionāli un patriotiski noskaņotus latviešus un arī citu tautību cilvēkus, kuriem nav vienaldzīga Latvijas valsts un latviešu nācijas pastāvēšana un labklājība. Veidosim lielu un daudzskaitlīgu organizāciju, kas spētu paveikt iepriekš minēto un vēl daudzus, daudzus citus darbus, lai mainītu notikumu gaitu latviešu tautai un Latvijas valstij labvēlīgā virzienā. Ko un kā to izdarīt – domāsim un spriedīsim. Bet sāksim ar “varnešiem” un gādāsim, lai pie varas nonāk un, galvenais, strādā tādi cilvēki, kuriem latviešu nācijas un valsts intereses ir pirmajā vietā. Turpināsim ar domām un idejām un no tiem izrietošiem darbiem strādāt latviešu tautas pastāvēšanas labā.

Lūdzu avīzē “DDD” publicēt manu telefona numuru saziņai:

26825948
un e-pasta adresi:
stasissta@inbox.lv.